

Mel Dorn

55 år, bilförsäljare

"Jodå. Visst fasen har man lyckats här i livet. Det går ju inte att förneka."

Mel om sig själv

Man är väl lite av en optimist får jag väl säga. Försöker se saker och ting positivt och ta en sak i sänder. Min filosofi är att den som kämpar för något kommer bli belönad i slutändan. Det har fungerat så för mig, och jag är nöjd med livet som jag lever det. Har en fin fruga, tre härliga ungar och en fin bil. Förstår inte så konstigt, med tanke på att jag jobbar som bilförsäljare. Nere hos Galne Ed, Baker Citys bästa bilhandlare.

Mel om livet

Jodå. Visst fasen har man lyckats här i livet. Det går ju inte att förneka. När man har ett stort hus i en fin stadsdel, en fruga som blev vald till årets cheerleader sista året på high school och tre välskapta, fina barn. Alice, det vill säga min fru, har tagit hand om mycket saker och varit ett fantastiskt stöd i min karriär. Hon vet vad jag vill ha, och hon ger mig det, om du förstår vad jag menar. Visst, hon är vild i sänghalmen, och det är väl det som fått mig att lyckas hålla mig från att vara otrogen. Hon är en riktig puma, med sitt långa bruna hår och sina mörka, djupa ögon. Jag kan inte tänka mig något bättre än att komma hem från en riktigt lyckad dag på jobbet och mötas av Alice som står bredvid en vällagad middag framdukad på bordet. Att sedan bara sitta där och äta tillsammans med henne och mina döttrar, och sedan röka en god pipa tobak och titta på TV:n. Det är härligt. Och sedan, sist av allt, avsluta kvällen med en het stund med frugan. Det är livet det. Inte sant?

Mel om familjen

Jag kommer ju från ett litet trevligare hem än de flesta. Pappa jobbade som bankchef inne i city, och mamma gick självklart hemma och tog hand om mig. Nu för tiden bor mamma och pappa i en lägenhet i Florida. Långt borta från mig och familjen. Det är helt okej, då slipper man ha dem tjatandes och gnatandes i närheten hela tiden. Det är skönt att de har det bra, och att de inte kräver någon uppmärksamhet. De kommer hit över jul och bor här, det får räcka. Ibland åkte vi till dem över Thanksgiving, när barnen var mindre, men nu bryr vi oss inte längre.

Alex, den äldste av barnen har ju flyttat till ett eget hem, ända till Washington, där han läser på college. Det går bra för honom, och det gör mig glad. Får mig att hoppas att Denise och Elisabeth kommer att lyckas lika fint. Denise ställer alltid upp för sin mamma där hemma, trots att hon är tjugotvå och har många andra intressen. Ja, hon är ett riktigt litet sweetheart. Då är det lite värre med Elisabeth. Hon har ju precis börjat upptäcka pojkar, och det blir en hel del förmaningens ord till henne om kvällarna. Ibland börjar hon störtgråta vid middagsbordet när vi pratar, när jag talar om för henne vad som är lämpligt och inte. Då får jag skicka upp henne på rummet, jag kan ju inte acceptera att hon beter sig hur som helst. Att gråta löser ingenting. Nej, man får ta tag i saker om man vill förändra något. Alice brukar ibland ta hennes parti, och det känns ganska ofta som de gaddar ihop sig. Men för det mesta har jag kontroll över situationen. Vad som gjort mig riktigt orolig på sistone är att Denise har sagt till sin mamma att Elisabeth har dejtat en person utan vår vetskap. En neger. Jag vågar knappt tänka på det, och jag ber varje kväll till gud att det inte skall vara sant. Mycket kan jag acceptera. Visst, hon är ung och en annan har ju varit ung själv. Levt livet som det bör levas. Men det är skillnad på pojkar och flickor, och jag vet vad pojkar i den åldern vill ha. Och speciellt en rofylsten neger. Nej, om det är sant skall det få ett snabbt slut. Sanna mina ord. Den dagen existerar inte då min vackra lilla dotter går på stan offentligt med en neger. Det är bara så det är, och hon har inget att säga om det. Och Alice är helt överens med mig, vi vill att det skall ta slut snabbt, om det Denise har berättat är sant. Det enda som oroar mig är vad Elisabeth skall tycka om mig ifall jag tvingar henne att sluta träffa den där personen. Jag har alltid varit en perfekt pappa, och det vill jag fortsätta vara. Men jag tror och hoppas. Hoppas att hon skall förstå mig. Om inte annat när hon blir äldre.

Mel om vännerna

Vännerna. Jag skulle snarare kalla dem "dödspolare". Sedan high school har vi hängt ihop som ler och långhalm. På

senare tid har det förstås inte umgåtts lika ofta, men vänskapen finns där fortfarande, och man vet att det alltid går att ringa någon av de andra och snacka en stund. De är ett gäng sköna kisar. Robbie, Gordon och Vern. Det är klart, att ingen av dem har kanske riktigt samma levnadsstandard som jag. Men det är ju det som är så skönt. De bryr sig inte om sånt, om pengar eller status. De är pålitliga, rejäla karlar. Som folk bör vara. Vi har gjort mycket roliga saker i våra dar, men nu på de senare åren har vi mest kunnat umgås allihop tillsammans på vår årliga fiskehelg. Vi lastar Robbies bil full med sprit, fiskespön och tält. Sedan kör vi upp och fiskar i Floden Naches som ligger i naturreservatet Blue Mountains, ungefär tjugo mil norrut längs med 84:an. Förra året missade vi chansen, eftersom Gordon flyttade, och vi andra hade också fullt upp. Det var tråkigt, men det får vi ta igen i år. Bättre sent än aldrig.

Och det var förresten nog inte speciellt konstigt att Gordon flyttade. Han och Lisa förlorade sin son Timothy till nazisterna. Han dog någonstans i Frankrike för en helsikes massa år sedan, men det tynger fortfarande Gordon. Han mådde nog inte bra av att bo kvar i huset med frugan. Robbie brukade åka förbi vet jag, bara för att se hur han hade det.

Det är sån han är Robbie. Han tänker ganska mycket på hur vi andra har det, är nästan lite väl självupppoffrande ibland. Men man kan ju inte direkt klandra honom för en sån sak heller. Han är lite bakom flötet Robbie, men han är en bra människa, och jag litar på honom. Det är värt mycket för honom, det vet jag. Vår vänskap betyder en hel del, och Vern sade en gång till mig att Robbie såg väldigt mycket upp till mig. Hade aldrig tänkt på att det kunde var så innan Vern berättade det.

Han har nästan alltid någonting att prata om Vern. Och det är väl lite av hans problem, han är bättre på att snacka än agera, och därför har han väl inte direkt lyckats här i livet. Han har gjort det mesta en arbetande människa kan göra. Allt från diskplockare till dammsugarförsäljare. Och jag vet att han är duktig på bilar, tror att han är avundsjuk på mitt jobb. Han tycker nog att jag borde kunna mer om grejerna jag säljer. Och det är sant, jag kan visserligen inte så mycket om bilar, men jag har ett sjujåkla munläder, och det är det som är det viktiga. Han skulle inte kunna sälja dem till folk, det är det som är problemet. Antingen fäster han sig för mycket vid något, eller så bryr han sig inte alls. Det är därför han har flyttat ner till centrum med frugan, till en mindre lägenhet från deras stora hus. De hade inte råd att bo kvar. Men jag antar att de klarar sig

bra, eftersom de inte har barn ihop behöver de ändå inte alla de där rummen.

Allting ordnar sig nog i slutändan. Det är så jag brukar tänka, och när det gäller Gordon, Robbie och Vern kunde jag inte vara säkrare. De är ett bra gäng karlar, och jag hade inte varit lika hyggligt skapt om det inte varit för dem. Vi har umgåtts länge, och format varandra. De har hjälpt mig i svåra stunder, och jag har hjälpt dem. Vi hör ihop, på något sätt.

Mel om den stundande helgen

Det skall bli sjujåkla skönt att få komma iväg lite. Det blir en helg med vänner, Jack Daniels, poker och minnen. Och förstås fiske. Vi kommer att ha kul, det vet jag, och jag har sett fram mot den här helgen hela året. Vet att de andra också har gjort det, därför kommer antagligen allt bli precis som vanligt. Kanske kan man fråga någon av de andra vad de skulle gjort om deras dotter hade fått likadan grillen i sitt huvud som min har fått. De brukar veta råd på det mesta, även om det tar emot att prata om det. Lilla Elisabeth är ju fortfarande samma lilla flicka som vid dopet i deras ögon. Men det löser sig. Det är jag säker på.

Mel om fyndet

Okej, det var väl inte direkt roligt. Men för fasen, vi är ju vuxna människor och vuxna människor kan ta vuxna beslut. Vi beslutade oss för att stanna kvar, ha roligt, dricka sprit och låtsas som om inget hade hänt. Kanske kändes det lite olustigt, jag har ju trots allt själv en dotter i samma ålder. Men vi kunde inget göra, och vi gjorde helt rätt i att stanna kvar. Jag hade jåkligt kul under helgen, och kanske dröjer det länge innan vi syns igen allihop. Jag skäms inte för något.